

vilde besværliggjøre Bevist, og vilde ofte føre til, at den Trængende maatte henvises til Forsørgelse i sin Fødestkommune, saaaat de samme Indbendinger, der kunne anføres imod udelukkende at holde sig til denne, tilbørlig vilde finde Anvendelse herpaa. Paa den anden Side vilde Fattigvæsenet af en for kort Frist for Opholdets Varighed blive særlig bebyrdende for Kjøbstæderne og andre Forretningscentra, hvortil Arbejderbefolkningen søger, og vilde endog kunne lede til, at en Kommune, der forbigaaende var Sædet for et enkelt større Foretagende, vilde blive Forsørgelseskommune for de ved samme for en Tid beskæftigede Arbejdere; der vilde derhos med en saadan Regel opstaa Fare for, at Kommunalbestyrelserne vilde bestræbe sig for snarest muligt at befri sig for Personer, der kunde befrygtes at blive trængende til Understøttelse, saa at den Fattige vilde faa forøget Vanstuelighed ved at vinde Jodfæste og blivende Hjem udenfor sin Forsørgelseskommune. Det fortløber ogsaa at bemærkes, at ifølge den ældre Lovgivning var et Ophold af 3 Aar i en Kommune tilstrækkeligt til der at erhverve Forsørgelsehjem, men at Ulemperne herved være saa følelige, at de foranledigede en Petition fra Provindsialstænderne om, at Tidrummet maatte blive forlænget, hvilket blev taget til Følge ved Bl. af 6. November 1839, der bestemte, at der derefter skulde udkræves 5 Aars stadigt Ophold i en Kommune til Erhvervelse af Forsørgelsesret sammesteds.

3 Konsekvens af de nysaanførte Bemærkninger imod Forsørgelsesrets Erhvervelse ved et ganske kortvarigt Ophold i en Kommune har man ikke i nærværende Lovforslag optaget en tilsvarende Regel til den i Blat af 28. Decbr. 1827 § 1 ifr. Bl. 6. Novbr. 1839 § 3 indeholdte, hvorefter den Trængende, der intet ordinært Forsørgelsehjem har her i Riget, skal forsynes paa det Sted, hvor han i de sidste 5 Aar længst, dog i det mindste i 1 Aar, har opholdt sig. Enhver, der ikke har noget ordinært Forsørgelsehjem her i Riget, betragtes efter nærværende Lovforslag som hjemløs og vil i Trangstilfælde være at forsynes af den Kommune, hvor han befindes trængende, saaledes at udenfor Kjøbenhavn Omkostningerne ved hans Forsørgelse fordeles paa en større Kreds. Ved Bestemmelsen af Omraadet for denne Kreds har man ikke ment at burde sondre mellem By og Land, hvorimod man har fundet det rimeligst, at saavel disse Omkostninger som de i §§ 55, 61 og 62 ommeldte repareres paa Amtsrads kredsen og de i Forbindelse med denne staaende Kjøbstæder efter Folketal; for Bornholms Vedkommende skulle de afholdes af den for dens Kjøbstæder og Landdistrikt fælles Repartitionsfond. En saadan Ordning

er allerede i visse Tilfælde hjemlet ved den gjældende Lovgivning ifr. Lov om Fattiges med Hveres Hjemsendelse af 14. Marts 1867 § 2 og Lov om Foranstaltninger imod Udbredelse af smitsomme Sygdomme af 20. April 1888 § 22, og vil ikke frembyde saameget Rum for Tvivl og Tilfældigheder som den i Bl. af 28. Decbr. 1827 § 2 omhandlede Fordeling.

Ifølge Lov af 12. Marts 1864 er der fastsat et bestemt Maximum for de Forplejningsomkostninger, som en Person's Opholdskommune kan forlange refunderede af hans Forsørgelseskommune, hvorhos det i Fd. af 24. Januar 1844 § 14 er bestemt, at de Klædningsstykker, der medgives den interimistisk Understøttede, ikke maa sættes højere end til 4 Rd. (8 Kr.). Medens herefter en Opholdskommune, naar den af samme ydede Understøttelse ikke overstiger det ovennævnte Maximum, erholder fuld Refusion, faaer den kun sine Udslag delvis erstattede, naar der er ydet en betydeligere Understøttelse. Denne Forskjellighed synes mindre vel begrundet og kan i de hyppigt forekommende Tilfælde, hvor der hengaaer længere Tid, inden Forsørgelseskommunens Erkjendelse af dens Refusionspligt opnaaes og vedkommende Trængendes Hjemsendelse kan effektiviseres, paaføre Opholdskommunen forholdsvis betydelige Omkostninger paa en andesteds hjemmehørende Person. Den gjældende Regel er ogsaa jævnlig i Pragis vanstuelig at bringe til Anvendelse, og mange af samme opstaaende Tvistigheder mellem Kommunerne kunne kun løses paa vilkaarlig Maade. Man har derfor foreslaaet, at den forsørgelsespligtige Kommune skal refundere $\frac{3}{4}$ af samtlige de af Opholdskommunen afholdte Omkostninger. Alene deri, at Opholdskommunen selv skal bære $\frac{1}{4}$ af Omkostningerne, turde der ligge tilstrækkelig Garanti for, at der ikke ydes en rigeligere Understøttelse end fornøden, men ved Siden heraf er der givet Forsørgelseskommunen Afgang til, at faa ethvert Spørgsmaal, der maatte opstaa om, hvorvidt en ydet Understøttelse har været nødvendig, og om de anvendte Omkostninger kunne anses for passende, forelagt Overøvrigheden til Afgjorelse; da det udenfor Kjøbenhavn er Amtmanden for den Øvrighedskreds, hvortil Opholdskommunen hører, og for Kjøbenhavns Vedkommende Indenrigsministeriet, der har at bestemme Størrelsen af Opholdskommunens Refusionskrav ifr. § 44, kan det forudsættes, at der indenfor hver Kreds vil danne sig en bestemt Norm for, hvad og hvormeget der ordentligvis kan erholdes refunderet. Desuden vil Forsørgelseskommunen efter Omstændighederne kunne forlange den Trængende hjemsendt.